

No hi ha res segur

Antoni Vidal Ferrando reuneix en un sol llibre poesia lírica, novel·la, relat i dietari / JULIÀ SANSÓ

LA CIUTAT DE NINGÚ
Antoni Vidal Ferrando

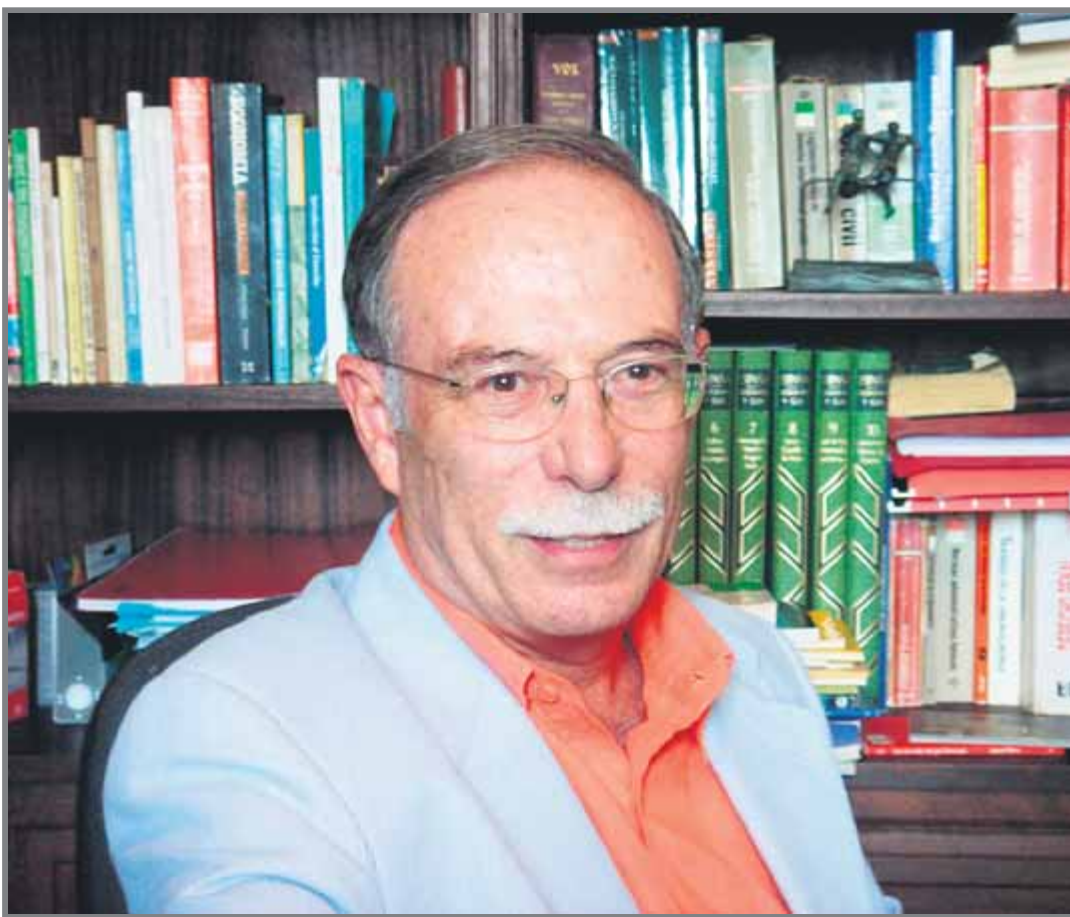
Editorial: Meteora
Barcelona, 2017
Pàgines: 96
Preu: 14 euros

Sincerament, espero que algun dia arribarà a ser del domini comú el fet incontestable que molts dels prosistes moderns més notables d'aquest país han estat o són també grans poetes. O potser seria més certat dir que han estat o són prosistes destacats precisament perquè eren o són grans poetes. Noms com ara Carles Riba, Josep M. de Sagarra, Agustí Bartra, Joan Sales, Salvador Espriu, Blai Bonet, Maria Àngels Anglada, Pere Gimferrer, Pere Rovira, Valentí Puig, Miquel de Palol i Enric Sòria haurien de servir de prova irrefutable.

Antoni Vidal Ferrando mereix, a ple dret, un lloc destacat a la nòmina que acabo de citar. Vidal Ferrando no és un poeta que marginalment escriu prosa ni és un prosista que ocasionalment es dedica a la poesia. Vidal Ferrando és un excel·lent poeta i prosista, amb la conjunció subratllada que indica la pràctica intercanviabilitat dels dos epítets. Ara per ara, la seva producció en prosa es bifurca en dues branques essencials. Per una banda tenim la magnífica trilogia *Cicle d'Almandaia* (2015), que es proposava, sense ruptures, reconduir la tradició de la gran novel·la de figuració realista cap als paràmetres estètics de la modernitat narrativa. I, de l'altra, trobem la branca més experimental on ens ha donat el fastuós dietari *Amors i laberints* (2010) i l'abassegador recull de relats, *Els miralls negres* (2013).

I ara acaba de publicar la seva quarta novel·la, l'extraordinària *La ciutat de ningú*, on fa un triple salt per mirar de reunir i conjuminar de manera significativa i substancial els quatre vessants de la seva obra general: poesia lírica, novel·la, relat i dietari. *La ciutat de ningú* és una intensa i concentrada novel·la breu, presentada en la forma d'una confessió íntima del protagonista, on els vora de 200 fragments autònoms però entrellaçats estan dotats d'una forta càrrega lírica que opera en profunditat.

El primer gran encert artístic d'aquesta novel·la és la seva extensió breu. Vidal Ferrando sabia que es tractava d'una matèria primera tan intensa que no permetia el tractament *in extenso*. I el segon gran encert és la combinació de gèneres literaris

que enriqueix, engruixeix i aprofundeix el text perquè no perdi ni una gota de la seva substància.

El protagonista transita per la perillosa frontera que separa la raó de la folia, un gest que emparenta la nostra novel·la amb obres de referència d'autors com ara Nikolai Gogol, Fiodor Dostoievski, Italo Svevo i William Faulkner. Des de la seva raó enfollida o des de la seva folia enraonada, és a dir, des de la talaia d'una situació existencial que Karl Jaspers hauria qualificat

de límit, el personatge principal fa dues coses al mateix temps. Repassa la seva vida en perspectiva per mirar de treure'n l'entrellat, el famós dibuix que amaga el tapís de Henry James i, alhora, sotmet la realitat contemporània que l'envolta a un implacable escrutini. D'aquesta manera acabem amb tres coses de gran vàlua: l'autoretrat matisat d'un dels personatges més memorables de la literatura actual, una visió panoràmica del que va ser la història tumultuosa del segle XX i una anàlisi de la terrible crisi de valors que assola la societat actual, una societat inestable, hipòcrita i banalitzadora.

I els tres nivells temàtics ben entreteixits estan servits des d'una deliciosa i conspícua falta d'escala jeràrquica de valors, de manera que unes vambes tenen un pes específic al text, juntament amb un pronunciament sobre l'evolució de la ciència moderna. Amb tot, però, cal tenir present que el protagonista sempre està posant a prova la nostra astúcia i intel·ligència perquè el llibre està farcit d'ambició intel·lectual i conceptual.

Ben llegida, *La ciutat de ningú* és un breuari que medita, amb tots els ets i els uts, sobre el nostre món. Lectura obligatòria per a tots, idealistes i desencantats. *

Premis

Antoni Vidal Ferrando (Santanyí, 1945) és poeta i narrador. Ha guanyat els premis Ausiàs March de poesia de Gandia (1985), Ciutat de Palma (1985 i 1995), Ciutat d'Elx de poesia (1987), Viola d'Or i Argent als Jocs Florals de Barcelona (1989), Ateneu de Maó (1990), Cavall Verd - Josep M. Llompart de poesia (1992), Flor Natural als Jocs Florals de Barcelona (1994), Sant Joan de novel·la (1999) i Premi Faula de la crítica (2010).